

Biznesa augstskolas Turība

GODA BALVA

Brīvība. Uzņēmība. Kompetence.

Elvisa Riekstiņa

Biznesa augstskolas Turība
GODA ABSOLVENTS

Biznesa augstskolas Turība Goda studenta tituls piešķirts 2024. gada Studējošo pašpārvaldes prezidentei, bakalaura studiju programmas „Komunikācijas un sabiedrisko attiecību vadība” studentei Elvisai Riekstiņai.

Kādas bija sajūtas, kad uzzinājāt, ka Jums ir piešķirts šis Goda nosaukums?

Sajūtas bija divējādas. No vienas puses es labi apzinos, ka tieši 2024. gads man bija kā vāverei ritenī, precīzāk - *Turībā*, no otras - es vēl mācos pieņemt, ka goda nosaukums ir pelnīts. Mācos nepārmest sev tos brīžus, kad kādam seriālam noskatījos veselu sezonu, tā vietā, lai strādātu pie vēl kāda projekta. Kā jau vienmēr šķiet, ka var labāk un vairāk. Un tieši tādos brīžos ir ļoti svarīgi, ka kāds no malas pasaka: "Šis bija pietiekami - mēs pamanījām un mēs novērtējām". Tas palīdz apstāties un arī pašai tam noticēt.

Tā bija konkrēta "fake it till you make it" situācija – un pārsteidzošā kārtā tas patiešām strādāja.

Kā nonācāt pie izvēles studijām *Turībā* un kādēļ tieši attiecīgais studiju virziens?

Man patiesībā bija ērti apstākļi, dzīvojot Liepājā, un diezgan loģiski šķita studiju izvēli pielāgot tam. Tāpēc domāju, pārsteigums bija visiem, kad paziņoju par došanos studēt uz Rīgu. Es vienkārši jutu, ka tā vajag. Izvēle bija par labu *Turībai*, jo man var pārdot ar skaistu iepakojumu un garšīgu aprakstu. Juristam, iespējams, būs citi kritēriji, bet man kā *komunikācīm* un, laikam jau, radošam cilvēkam, tas bija vērā ņemams kritērijs. Un tas patiesi ir atspēkojis manas gaidas.

Kāpēc sabiedriskās attiecības? Jo mums visiem patīk darīt lietas, kas mums padodas. Programma vairāk vai mazāk sevī ietver visu to, kas man ir tuvs, tai skaitā rakstīšana, uzstāšanās, foto un video. No komforta zonas kāpšu ārā, lecot ar izpletni, bet izaugsmes ziņā pieturēšos pie jau pazīstamā — tur ir mana uzmanība un interese.

Katrs solis, ko speru ar sirdi, ir pareizais!

Kādas atmiņas saistās ar pašpārvaldes vadīšanu?

Ja tieši par vadīšanu runājam, tad sākotnēji viens no lielākajiem izaicinājumiem bija tas, ka pie manis bieži vērsās pēc atbildēm laikā, kad pati vēl tikai mēģināju tās atrast. Tā bija konkrēta *fake it till you make it* situācija – un pārsteidzošā kārtā tas patiešām strādāja. Ieguvumi ir neskaitāmi – tie ir cilvēki, kas savā ziņā ir izaicinājums un vienlaicīgi lielākais ieguvums, jo sastrādāšanās un vadīšana ir māksla. Vieta izaugsmei noteikti ir tas, ka vadīšanā nav svarīga tikai virzīšanās uz mērķi, bet arī tas, kā cilvēki jūtas pa ceļam līdz mērķim.

Mans hobijs ir “mirkļa aizraušanās”. Ļauju sev to pieņemt kā jaunu normālo – vēlos izmēģināt visu, un viss kādā brīdī apnīk.

Kā profesionālajai dzīvei ir noderējusi darbība pašpārvaldē?

Man bija prakse novada pašvaldībā, un sapratu, ka tās darbojas gandrīz 1:1 — atšķiras tikai mērogs. Līdz ar to es jau zināju, kā darbojas liela daļa procesu: budžeta izstrāde, sēžu norise, lēmumu pieņemšana, hierarhija kopumā. Turklāt pašpārvaldē arī viss neaprobežojas tikai ar sēdēm un lēmumiem – tā ir iespēja plānot pasākumus no idejas līdz pēdējai detaļai, tā ir sadarbība ar uzņēmumiem, Latvijā zināmiem cilvēkiem un vēl, un vēl. Profesionālajā vidē šādu un citu procesu pārzināšana ir ļoti būtiska, tā palīdz ātrāk iekļauties.

Ar kādiem hobijiem nodarbojies brīvajā laikā?

Agrāk šis jautājums mani mazliet biedēja, jo man nav konkrētas atbildes, bet ar laiku sapratu, ka nav arī jābūt. Mans hobijs ir “mirkļa aizraušanās”. Ļauju sev to pieņemt kā jaunu normālo – vēlos izmēģināt visu, un viss kādā brīdī apnīk. Bet es zinu, ka kādu dienu skriešana būs mans hobijs, jo man tas patīk, tāpat kā patīk rakstīt, bet šobrīd rakstu vairāk pienākumu dēļ, nevis sev. Patīk arī lasīt, bet biežāk tie ir raksti, nevis grāmatas. Tas viss šobrīd ir laika jautājums, kā dēļ arī mani hobijs bieži saplūst ar to, ko daru profesionāli, tāpēc laikam jau vēl tikai meklēju to vienu aizraušanos, kas būs domāta tikai man — bez mērķa, bez termiņa, vienkārši savam priekam.

Kādi ir Jūsu nākotnes sapņi un vīzijas?

Mana 10 gadus iznēsātā vīzija šogad parādīja nepieklājīgu žestu un pateica, lai gaidu pārsteigumus. Un es neesmu vēl paspējusi izdomāt jaunu. Tomēr par sapņiem runājot, es nebiju to skaļi teikusi, bet man laikam gribētos iegūt izglītības grādu ārpus Latvijas, un, ja to izdarīšu, tad es nu gan lepošos ar sevi, jo tur ir kādi "pieci zaķi ar vienu šāvienu". Vēl vecumdienās es varētu sarakstīt grāmatu, kas cilvēkiem patīk. Bet tikai vecumdienās, jo līdz tam es vienkārši krāšu pieredzi saturam. Vēl es ļoti gribētu iemācīties dziedāt, bet domāju, ka šis arī paliks kā sapnis.

Mācos nepārmest sev tos brīžus, kad kādam seriālam noskatījos veselu sezonu, tā vietā, lai strādātu pie vēl kāda projekta. Saprast, ka šis bija pietiekami – mēs pamanījām un mēs novērtējām.

Kādu padomu Jūs sev dotu, ja satiktu savu versiju pirmajā kursā vai tikko pēc vidusskolas absolvēšanas?

Padoms ne gluži eksāmeniem, bet dzīvei, tostarp studiju laikam, – biežāk (pēc iespējas vienmēr) klausī savai sirdij vairāk nekā savam prātam. To fenomenu nevar izskaidrot, bet jo ātrāk tu saproti, kā to izdarīt, jo vienkāršāk paliek dzīvot un ir labāka pēcgārša pēc pieņemtajiem lēmumiem. Man šī atziņa un prasme nāca pēdējā kursā, tagad tikai varu prātuļot, ko palaidu garām vai tieši otrādi. Mans dzīves moto: "Katrs solis, ko speru ar sirdi, ir pareizais!"

Ja Turības students būtu gadalaiks, kāds tas būs un kāpēc?

Tikai un vienīgi pavasaris, jo tāpat mēs augam un plaukstam – kļūstam par sevi pārliecinātāki, mērķtiecīgāki un pamanāmāki. Tiesa, reizēm gan mēs esam mazliet neparedzami, tomēr mūsu pozitīvā enerģija to pilnībā līdzsvaro. Tu